

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

(5) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 14 Μαρτίου 1955 (Π.Ο.Η.)
"Ετος Θ'. Αριθ.— 203— Τιμή Φύλλου Δραχ. 1

Γραφεῖα : 'Οδὸς Σολωμοῦ 25 — 'Αθήναι
Τηλέφ. 33.839

Διευθύνεται ὑπὸ Ἀμελοῦς Συντακτικῆς 'Επιτροπῆς
ἐκ λαϊκῶν Θεολόγων καὶ Κληρικῶν

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

'Εξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησίᾳ δραχ. 30
'Εξατερινοῦ: 'Εξάμ. δολ. 2.— 'Ετησίᾳ δολ. 4

Ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ "ΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ,,

(Αὐτὸν Μέρος)

Τὰς τελευταίας αὐτὰς ἡμέρας μέγας σάλος ἠγέρθη καὶ εὐρεῖα συζητήσις ἐγένετο. Ἡ 'Εκκλησία ἐγένετο ἀντικείμενον ἐπιθέσεων καὶ προσφιλὲς θέμα ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι ἢ ἐκ πνεύματος νεωτεριστικοῦ, ἀρνούμενου πᾶσαν μεταφυσικὴν προβολήν, ἐμπνεόμενοι, ἢ τέλος ὑπὸ τῆς Μασσοῦνας κατευθυνόμενοι εὐχαριστοῦνται ἰδιαιτέρως εἰς τὴν κατασπλῶσιν τῆς 'Εκκλησίας καὶ εἰς τὴν συντριβὴν αὐτῆς εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ 'Ελληνικοῦ λαοῦ. Ἡ ὅλη ὁμῶς ἀρθρογραφία, ἥτις ἐκάλυψε τὰς περιόπτους θέσεις ὅλου σχεδὸν τοῦ ἡμερησίου τύπου τῆς Πρωτευούσης ἢ κρίνει τὴν 'Εκκλησίαν ὡς παράγοντα ἀνθρώπινον ἢ μόνον ὡς θεσμὸν ἔθνικόν ἢ καὶ ὡς ἀπλὴν σύμβασιν. Ὑπαινιγμοὶ τινὲς καὶ αὐτοὶ ἀσαφεῖς μόνον, διὰ τὸν μεταφυσικὸν αὐτῆς χαρακτήρα ἠκούσθησαν.

Ἡ 'Εκκλησία εἶναι θεοσύστατος ὁργανισμός, ὀφείλων τὴν ὑπαρξίν του, τὴν διὰ μέσου τῶν αἰώνων πορείαν του, τὴν ἐπιβίωσιν του ἀπὸ τὰς τόσας θυέλλας καὶ καταιγίδας εἰς τὴν δύναμιν 'Εκείνου, τοῦ Θεανθρώπου Σωτῆρος μας. Ἡ Δύναμις αὐτῆς, ὡς Σῶζουσα καὶ Ἀγιάζουσα Χάρις καθιστᾷ τὸν ἀποσιτάτην ἁμαρτωλὸν, ἐφ' ὅσον μετανοήσῃ, Υἱὸν καὶ Κληρονόμον. Ἡ Δύναμις αὐτῆς ἀνέδειξε τοὺς μάρτυρας, τοὺς ὁμολογητάς, τοὺς Ἀγίους ἢ δύναμις αὐτῆς ἐξευγνίζει τὰ ἦθη τῶν ἀνθρώπων καὶ μεταβάλλει αὐτοὺς εἰς πολίτας τῆς Οὐρανίου Βασιλείας. Ὁ Θεὸς Αὐτῆς Ἰδρυτῆς διεκήρυξε : «ΠΟλαὶ Ἄδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς».

Ἡ 'Εκκλησία κυρίως θεμελιούται ἐπὶ τῶν μακαρίων ψυχῶν τῶν πιστῶν. «Ἡ Βασιλεῖα τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ ἡμῶν ἔσθιν» εἶπε ὁ Κύριός μας. Τὸ πλῆθος τῶν ψυχῶν αὐτῶν, ἐνουμένων ἐν πνεύματι μὲ τὰς ψυχὰς τῶν ἐν πίστει τελειωθέντων καὶ ἀναπαυσαμένων χριστιανῶν ἀπο-

τελεῖ τὴν 'Εκκλησίαν, ἡ ὁποία ζωογονεῖται διὰ τῆς μυστικῆς παρουσίας καὶ ἐνυπάρξεως τοῦ Ἰδρυτοῦ Αὐτῆς. Αὕτη δὲ ἡ παρουσία καὶ συνύπαρξις τοῦ Ἰδρυτοῦ μετὰ τῶν μελῶν πραγματοποιεῖται διὰ τῶν Ἀγίων Μυστηρίων.

Αὕτη ἡ Μυστικὴ Ἐνῶσις συνιστᾷ τὴν «Μίαν Ἀγίαν Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν 'Εκκλησίαν». Ἐπειδὴ ὁμῶς ὁ ἄνθρωπος οὐγκείται καὶ ἐκ σώματος δι' αὐτὸ ἡ 'Εκκλησία ἀποτελεῖται καὶ ἐκ τοῦ ὁρατοῦ στοιχείου. Τὸ ὁρατὸν αὐτὸ στοιχεῖον, ὡς συνδεόμενον μὲ τὴν ἀνθρωπίνην ἀτέλειαν καὶ ἀδυναμίαν εἶναι πολὺ λογικόν νὰ ὑπόκειται εἰς ὅλας τὰς συνεπειὰς τῆς ἐπιγείου μετριότητος. Ποῖον δὲ εἶναι τὸ ὁρατὸν στοιχεῖον ; Ὁ Ἀρχιερεὺς, ὁ Ἱερεὺς, ὁ ἄνθρωπος ἐν γένει ὑπὸ τὰς διαφόρους αὐτοῦ ἐν τῷ Ὀργανισμῷ τῆς 'Εκκλησίας ἰδιότητας ! Προκειμένου νὰ κρίνωμεν τὸν ἄνθρωπον, ὀφείλομεν νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν μας : α) τὸν φθόνον τοῦ Διαβόλου «ὅστις ὡς λέων ὀρούμενος ζητεῖ νὰ καταπῇ» β) τὴν ἰσχυρὰν κλίσιν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως πρὸς τὴν ἁμαρτίαν «ἡ διάνοια τοῦ ἀνθρώπου ἐπιμελῶς ἔγκεται ἐκ νεότητος αὐτοῦ ἐπὶ τὰ πονηρά». Ἀλλὰ αἱ δύο αὗται προϋποθέσεις ἐπενεργοῦν ἐπὶ παντὸς ἀνθρώπου καὶ κατεστάθησαν μόνον ἀδρανεῖς ἐν τῷ Θεανδρικῷ προσώπῳ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Ἐκ τῆς διαπιστώσεως αὐτῆς προκύπτουν δύο τινά : 1) Οὐδένᾳ πρέπει νὰ ἐπηρεάζουν αἱ ἀτέλειαι ἢ καὶ τὰ ἐγκλήματα ἀκόμη τῶν ἀνθρώπων τῆς 'Εκκλησίας, διότι αὐτὰ ὀφειλόμενα εἰς τὰς ἀναφερθείσας προϋποθέσεις οὔτε κλονίζουν τὴν 'Εκκλησίαν οὔτε, πολλῶ μᾶλλον, ὀφείλονται εἰς τὴν 'Εκκλησίαν 2) Ὁ Θεὸς Ἰδρυτὴς τῆς 'Εκκλησίας ἀμέτοχος ὢν τῆς ἐπενεργείας τῶν δύο ἀνωτέρω προϋποθέσεων, μετέδωκε εἰς τὸ Θεῖον Αὐτοῦ καθίδρυμα τὴν ἀπόλυτον αὐτοῦ ἀναμαρτησίαν, ὥστε ἐκ τῆς σχέ-

σεως αὐτῆς νὰ εἶναι ἡ Ἐκκλησία Ἀγία καὶ Ἀμώμος. Ἀλλοίμονον, ἐὰν ἡ Ἐκκλησία ἐξηρτάτο ἐκ τῆς ἀνθρωπίνης ὑπεροχῆς ἢ δραστηριότητος. Ὅσονδήποτε ἐξαισίων καὶ ἐὰν εἶναι τὸ ἀνθρώπινον μεγαλεῖον εὐρίσκεται ὑπὸ τὸν οὐρανόν, ὥστε νὰ δύνανται τοῦ ποταμοῦ τὰ ὀρμήματα νὰ τὸ καταρρίψουν. Εἶναι ἡ Ἐκκλησία Ἀγία ἐκ τοῦ Ἰδρυτοῦ Αὐτῆς καὶ οὐχὶ ἐκ τῆς ἀξίας τῶν Ὁργάνων τῆς.

Ὡστε δὲν δύνανται οἱ ἐπὶ γόνασιν γράφοντες συντάκται τῶν διαφόρων ἡμερησίων ἐφημερίδων, νὰ ὁμιλῶσιν περὶ Ἐκκλησίας τόσον προχείρως, τόσον ἐπιζημῶς καὶ τόσον ἀσεβῶς.

Ἡ Ἐκκλησία ἀνεπηρέαστος ἀπὸ τὰς ἀτελείας τῶν «ὀργάνων» τῆς θὰ παραμείνῃ ἰσχυρὰ καὶ μέχρι αὐτῆς τῆς Δευτέρας Παρουσίας τοῦ Κυρίου, ὅτε θὰ παραδώσῃ εἰς Ἐκεῖνον τὰ δύο δηνάρια, ἅτινα ἐνεπιστεύθη εἰς αὐτὴν διὰ τὴν περιποίησιν τοῦ ἐμπροσθέντος εἰς τοὺς Ληστάς, ἀνθρώπου.

(Συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον)

Ἡ ΑΝΘΟΛΟΓΗΣΙΣ ΕΚ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΤΑ ΔΟΓΜΑΤΙΚΑ ΒΑΘΡΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ

Παραθέτομεν τὸ δέκατον ἀπόσπασμα ἐκ τῆς ἀποστολείας ἡμῖν συνεργασίας ὑπὸ τοῦ κ. Ἀθαν. Γεροσταθοπούλου. Συνέχεια ἐκ τοῦ ἀριθ. 194 φύλλον ἡμῶν

ΚΕΦ. Ι'.

Περὶ παρόντων καὶ μελλόντων αἰώνων.

α'. Ἐπειδὴ ἐν τοῖς προηγουμένοις ἐλέξαμεν περὶ μελλόντων αἰώνων, θὰ ἀφιερῶσωμεν τὸ παρὸν κεφάλαιον εἰς τὴν τούτων ἐξέτασιν.

Ἐρωτ. κβ'. «Εἰ ἐν τοῖς οἰῶσι τοῖς ἐπερχομένοις δεῖξει τὸν πλοῦτον αὐτοῦ ὁ Θεός, πῶς εἰς ἡμᾶς, ἐπὶ τὰ τέλη τῶν αἰώνων κατήντησεν;

α'. Ἀπόκρ. «Ὁ πάσης κτίσεως ὁρατῆς καὶ ἀοράτου, κατὰ μόνην τοῦ θελήματος τὴν ροπήν, ὑποστήσας τὴν γένεσιν πρὸ πάντων τῶν αἰώνων, καὶ ἐπ' αὐτῆς τῆς τῶν γεγονότων γενέσεως, τὴν ἐπ' αὐτοῖς ἀφράστως, ὑπεράρρητον εἶχε βουλὴν· ἡ δὲ ἦν αὐτὸν μὲν ἀτρέπτως, ἐγκραθῆναι τῇ φύσει τῶν ἀνθρώπων, διὰ τῆς καθ' ὑπόστασιν ἀληθοῦς ἐνώσεως· ἑαυτῷ δὲ τὴν φύσιν ἀναλλοιώτως ἐνώσαι τὴν ἀνθρωπίνην· ἵνα αὐτὸς μὲν ἄνθρωπος γένηται, καθὼς οἶδεν, αὐτός, θεὸν δὲ ποιήσῃ τῇ πρὸς ἑαυτὸν ἐνώσει τὸν ἄνθρωπον, μερίσας δηλονότι σοφῶς τοὺς αἰῶνας καὶ διορίσας τοὺς μὲν ἐπ' ἐνεργείᾳ, τοῦ αὐτὸν γενέσθαι ἄνθρωπον τοὺς δὲ ἐπ' ἐνεργείᾳ τοῦ τὸν ἄνθρωπον ποιῆσαι θεόν. Τῶν οὖν ἐπ' ἐνεργείᾳ τὸν αὐτὸν γενέσθαι ἄνθρωπον προωρισμένων αἰώνων, εἰς ἡμᾶς τὰ τέλη κατήντησε, τῆς θείας προθέσεως κατὰ τὴν σάρκασιν δι' αὐτῶν τῶν πραγμάτων λαβούσης τὴν ἔκβασιν.

β'. Ὅπερ ὁ θεὸς διασκοπήσας Ἀπόστολος, τῆς κατὰ πρόθεσιν τῶν αἰώνων πρὸς τὸ γενέσθαι τὸν θεὸν ἄνθρωπον βουλῆς ἐνιδὼν τὸ τέλος, δι' αὐτῆς τοῦ Θεοῦ λόγου σαρκώσεως φασίν, εἰς ἡμᾶς κατήντησεν τὰ τέλη τῶν αἰώνων· οὐχ ἁπλῶς παρ' ἡμῶν νοουμένων τῶν αἰώνων, ἀλλὰ τῶν ἐπ' ἐνεργείᾳ, δηλονότι τῶν τῆς ἐνσωματώσεως μυστηρίου, τὸ οἰκεῖον κατὰ πρόθεσιν τοῦ Θεοῦ, πέρας εἰληφόντων». (Μάξ. 1317).

Ἐπεὶ οὖν οἱ κατὰ πρόθεσιν ἐπ' ἐνεργείᾳ τοῦ γενέσθαι τὸν θεὸν ἄνθρωπον προωρισθέντες αἰῶνες, εἰς ἡμᾶς τὸ τέλος εἰλήφασιν, ἐνεργήσαντος κατ' ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ, τὴν ἑαυτοῦ τελείαν ἐνανθρωπῶσιν καὶ πληρώσαντος· τοὺς ἄλλους ἐκδέχασθαι χορὴ λοιπὸν αἰῶνας ἐλευσομένους, ἐπ' ἐνεργείᾳ τῆς τῶν ἀνθρώπων μυστικῆς καὶ ἀπορρήτου θεώσεως· καθ' οὓς τὸν ὑπερβάλλοντα πλοῦτον τῆς χρηστότητος αὐτοῦ εἰς ἡμᾶς δεῖξει ὁ Θεός, ἐνεργήσας τελείως τοῖς ἀξίοις τὴν θέωσιν.

Εἰ γὰρ αὐτὸς τὴν ἐπὶ τῷ ἀνθρωπισθῆναι μυστικῆς ἐνεργείας εἰλήφῃ πέρας κατὰ πάντα τρόπον, χωρὶς μόνης τῆς ἀμαρτίας, ἡμῖν ὁμοιωθεῖς, καὶ εἰς τὰ κατώτερα μέρη τῆς γῆς καταβάς, ἔνθα τὸν ἄνθρωπον ἀπώσατο τῆς ἀμαρτίας ἡ τυραννὶς πάντως καὶ τῆς ἐπὶ τῷ θεωθῆναι τὸν ἄνθρωπον, μυστικῆς ἐνεργείας λήψεται πέρας κατὰ πάντα τρόπον, χωρὶς μόνης δηλονότι, τῆς πρὸς αὐτὸν κατ' οὐσίαν ταυτότητος, ὁ ὁμοιώσας ἑαυτῷ τὸν ἄνθρωπον, καὶ ὑπεράνω πάντων τῶν οὐρανῶν ἀναβιβάσας· ἔνθα τὸ τῆς χάριτος φύσει μέγεθος, ὑπάρχον προκαλεῖται, διὰ τὴν ἀπειρίαν τῆς ἀγαθότητος, τὸν κάτω κείμενον ἄνθρωπον. Ὅπερ μυστικῶς διδάσκων ὁ μέγας Ἀπόστολος φησὶν· «ἐν τοῖς αἰῶσι τοῖς ἐπερχομένοις, τὸν ἐν ἡμῖν ὑπερβάλλοντα πλοῦτον τῆς τοῦ Θεοῦ χρηστότητος δειχθήσεσθαι.

γ'. «Διέλωμεν οὖν καὶ ἡμῖς τῇ ἐπινοίᾳ τοὺς αἰῶνας καὶ ἀφορίσωμεν τοὺς μὲν τῷ μυστηρίῳ τῆς θείας ἐνανθρωπήσεως, τοὺς δὲ τῇ χάριτι τῆς ἀνθρωπίνης θεώσεως· καὶ εὐρήσωμεν τοὺς μὲν περὶ τὸ οἰκεῖον ὄντως τέλος, τοὺς δὲ οὕτω παραγενομένους. Καὶ συντόμως εἰπεῖν, τῶν αἰώνων, οἱ μὲν τῆς τοῦ Θεοῦ πρὸς ἀνθρώπους εἰσὶ καταβάσεως, οἱ δὲ τῆς τῶν ἀνθρώπων πρὸς Θεὸν ἀναβάσεως. Οὕτω νοοῦντες, οὐκ ἐνσκάζομεν τῇ ἀσφαλείᾳ τῶν θείων λόγων, τὴν εἰς ταῦτ' ἀποκρίπτωσιν νομίζοντες παθεῖν τὸν Θεὸν Ἀπόστολον.

Ἡ μᾶλλον, ἐπειδὴ ἀρχὴ καὶ μεσότης, καὶ τέλος πάντων ἐστὶ τῶν αἰώνων, τῶν τε παρελθόντων, καὶ ὄντων, καὶ ἐσομένων, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, εἰκότως εἰς ἡμᾶς κατήντησε, δυνάμει τῆς πίστεως τὸ κατ' εἶδος ἐνεργεῖα κατὰ χάριν ἐσόμενον ἐπὶ θεώσει τῶν ἀξίων τέλος τῶν αἰώνων.

Ἡ πάλιν ἐπειδὴ ἕτερος ὁ τοῦ ποιεῖν, καὶ ἕτερος ὁ τοῦ πάσχειν λόγος· μυστικὸς ἄρα καὶ σοφῶς διεῖλε παρελθοῦσιν αἰῶσι καὶ μέλλουσι, τὸν τοῦ ποιεῖν καὶ τὸν τοῦ πάσχειν λόγον ὁ θεὸς Ἀπόστολος· οἷον οἱ τῆς σαρκὸς αἰῶνες, ἐν οἷς νῦν ζῶμεν. Οἶδε γὰρ ἡ Γραφὴ καὶ χρονικοὺς αἰῶνας, κατὰ τό. «Καὶ ἐκοπίασεν εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ ζησεται εἰς τέλος», τῆς τοῦ ποιεῖν εἰσὶν ιδιότητος· οἱ δὲ μέλλοντες εἶναι τοῦ πνεύματος, μετὰ τὴν παρούσαν ζωὴν, τῆς πάσχειν εἰσὶ μεταποιήσεως.

Ἐνταῦθα τοίνυν ὄντες, ὡς ποιοῦντες, εἰς αἰῶνων τέλος καταντῶμεν, πέρας λαμβανούσης ἡμῶν κατὰ τὸ ποιεῖν τῆς δυνάμεως καὶ ἐνεργείας· ἐν δὲ τοῖς αἰῶσι τοῖς ἐπερχομένοις, πάσχοντες τὴν πρὸς τὸ θεοῦσθαι χάριτι μεταποιήσιν, οὐ ποιοῦμεν, ἀλλὰ

λά πάσχομεν, καὶ διὰ τοῦτο λέγομεν θεωροῦμενοι.

Ποιοῦμεν γὰρ ἡμεῖς, ἐφ' ὅσον τὴν τε τῶν ἀρετῶν ποιητικὴν φύσει λογικὴν ἔχομεν δύναμιν ἐνεργοῦμένην, καὶ τὴν πάσης γνώσεως δεκτικὴν νοερὰν ἀσχετῶς δύναμιν πᾶσαν τῶν ὄντων καὶ γινωσκόμενων φύσιν διαβαίνουσιν, καὶ πάντας κατόπιν ἑαυτῆς τοὺς αἰῶνας ποιοῦμένην καὶ πάσχομεν ἡνίκα τῶν ἐξ οὐκ ὄντων τελείως τοὺς λόγους περᾶσαντες, εἰς τὴν τῶν ὄντων ἀγνώστως ἔλθωμεν αἰτίαν καὶ συγκαταπαύσωμεν τοῖς φύσει πεπερασμένοις, τὰς οὐκείας, δυνάμεις, ἐκείνο γινόμενοι, ὅπερ τῆς κατὰ φύσιν δυνάμεως, οὐδαμῶς ὑπάρχει κατόρθωμα· ἐπειδὴ τοῦ ὑπὲρ φύσιν ἢ φύσιν καταληπτικὴν οὐ κέκτηται δύναμιν· θεώσεως γὰρ οὐδὲν γενητὸν κατὰ φύσιν ἐστὶ ποιητικόν, ἐπειδὴ μηδὲ θεοῦ καταληπτικόν· μόνης γὰρ τῆς θείας χάριτος ἴδιον πέφυκεν εἶναι, τὸ ἀναλόγως τοῖς οὐσι χαρίζεσθαι θέωσιν, καὶ λαμπρινούσης τὴν φύσιν, τῷ ὑπὲρ φύσιν φωτί, καὶ τῶν οὐκείων ὄρων αὐτὴν ὑπεράνω, κατὰ τὴν ὑπερβολὴν τῆς δόξης ποιουμένης.» Μαξ. 329).

Ἡ ἐπ' ἀπειρον θέωσις ἡμῶν κατὰ τοὺς μέλλοντας αἰῶνας.

δ'. «Ὁμοῦν τὰ τέλη τῶν αἰώνων εἰς ἡμᾶς κατήνησεν, τοὺς ὅσον οὐδέπω διὰ τῆς ἐν Χριστῷ χάριτος ληψομένους τῶν ὑπὲρ αἰῶνας καὶ φύσιν ἀγαθῶν τὴν δωρεάν· ὧν τύποι καὶ προχαράγματα καθεστήκασιν οἱ τρόποι τῶν ἀρετῶν καὶ τῶν γνωσθῆναι φύσει δυνάμεων οἱ λόγοι δι' ὧν ὁ θεὸς αἰεὶ θέλων ἐν τοῖς ἀξίοις ἄνθρωπος γίνεται.

Μακάριος ὁ μεταποιήσας διὰ σοφίας ἐν ἑαυτῷ τὸν θεὸν ἄνθρωπον καὶ τοῦ τοιοῦτου μυστηρίου, πληρώσας τὴν γένεσιν πάσων τῷ γενέσθαι χάριτι θεός, ὅτι τοῦ αἰεὶ τοῦτο γίνεσθαι, πέρας οὐ λήψεται. Ὁ γὰρ ταύτην τοῖς ἀξίοις ποιῶν, ἀόριστος ὑπάρχων κατ' οὐσίαν, ἀόριστον ἔχει, καὶ πάσης δοξασίας ἐπέκεινα, τὴν τοῦτου ποιοῦσαν δύναμιν, καὶ μηδέποτε συγκαταλήγουσαν, τοῖς ὑπ' αὐτῆς γενομένοις, καθάπερ ἡμεῖς· αἰεὶ δὲ μᾶλλον ἑαυτῇ συκρατούσαν, τοὺς ἐξ' αὐτῆς τὸ εἶναι λαβόντας, ἄνευ αὐτῆς εἶναι μὴ δυναμένους.

Ὁθεν καὶ πλοῦτον εἶπε χρησιμότητος, ὥς μὴ παυομένης ποτὲ τῆς ἐφ' ἡμᾶς ἐν χρησιμότητι κατὰ τὴν πρὸς θεῶσιν μεταποίησιν, θείας καὶ καμφαοῦς διαθέσεως.» (Μαξ. 1320).

Ἀπὸ τὰς «Θρησκευτικὰς Μελέτας» τοῦ Μαυρομαρδάτου

Ἡ ΝΕΑΝΙΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἀγάπα τὴν ἐργασίαν. Ἡ φιλοπονία σου ἔσται λαμπρὸν παράδειγμα πᾶσι τοῖς περὶ σέ. Ὁ ἀργὸς θέλει ἐρυθρίῃ ὑπὸ αἰσχύνῃ· ἐνώπιόν σου, ὁ δὲ εὐγενὼν αἰσθημάτων ἀνὴρ θέλει ἀγαπήσει καὶ τιμήσει μᾶλλον τὴν χεῖρα, τὴν ἐνασχολουμένην νὰ καταστήσῃ διὰ τῆς τάξεως καὶ τῆς καθαριότητος τὴν οἰκίαν νὰν εἰρηνικῆς εὐδαιμονίας, ἢ τὴν χεῖρα τὴν ἐπιτηδεύαν μόνον ἐν τῇ τέχνῃ τοῦ καλλωπίζεσθαι.

Μάνθανε τὰ ἥσαι οἰκονόμος. Ἡ οἰκονομία ἐστὶν ἀναγκαῖα καὶ ἐν τοῖς κόλποις τῆς ἀφθονίας, οὐχὶ

πρὸς ἐπισώρευσιν ἀνωφελῶν χρημάτων, ἀλλ' ἵνα δημιουργήσῃς νέα μέσα δι' ὧν δύνασαι νὰ ἀγαθοποιῇς ἀδυνάτους καὶ πενομένας οἰκογενείας. Διὰ τῆς ἐργασίας ὁ ἀνὴρ ἀποκτᾷ περαιοσύαν· διὰ τῆς οἰκονομίας, ἡ γυνὴ συνάγει θησαυρούς. Φιλάνθρωπος δὲ καὶ εὐεργέτης τῶν πτωχῶν γυνὴ καθίσταται πολῦτιμος μαργαρίτης τῆς πολιτείας, ἀντικείμενον τοῦ σεβασμοῦ τῶν εὐγενῶν καὶ εὐαισθητῶν καρδιῶν.

Τελευταῖον, ὦ παρθένε, ὦ χριστιανή, ὦ τέκνον τοῦ Θεοῦ, ἀρχοῦ παντός ἡμερησίου ἔργου ἐξακολούθει καὶ περᾶναι αὐτὸ μετ' εὐσεβῶν αἰσθημάτων. Γυνὴ ἄνευ θρησκείας ἐστὶ δικαίως τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐνδομύχου ἀποστροφῆς καὶ ἀηδίας παντός μὴ χυδαίου. Γυνή, ἥτις ἐντὸς τοῦ στενοῦ κύκλου τῆς σμικροτάτης αὐτῆς πείρας καὶ τῶν ἀτελεστάτων αὐτῆς γνώσεων ζητεῖ νὰ φαίνεται διήθεν ἐλευθερόφρων ἡγουν ἀκριβὼς εἰπεῖν ἀσεβῆς περὶ τὰ θεία, ἐστὶ ζωσα εἰκὼν ἀντιφάσεως καὶ θεωρεῖται ὑπὸ τῶν φρονίμων ὡς παράφρων ἄνευ ἀληθοῦς ἀξίας, ἐγκουχωμένη κενοδόξως ἐπὶ ψευδεὶ καὶ ξένη σοφίᾳ.

Ἀγνισον, ἐνίσχυσον, τελειοποίησον τὰ θρησκευτικὰ σου αἰσθήματα, τὰς τρυφεράς, τὰς μυστικὰς ἐκείνας σχέσεις, αἵτινες σὲ συνέδεον πρὸς τὸν θεὸν κατὰ τοὺς χρόνους τῆς παιδικῆς σου ἡλικίας. Γίνου παράδειγμα εἰς τὰς συντροφους καὶ εἰς τὰς φίλας σου ἐν τῇ θρησκείᾳ κατὰ τὴν ἀκριβῆ καὶ πλήρη εὐλαβείας ἐκτέλεσιν τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων. Ἀλλὰ πράττε καὶ τοῦτο, ὡς πᾶσαν ἄλλην ἀρετῆς προῆξιν, ἄνευ προσποιήσεως, ἄνευ καταναγκασμοῦ, χωρὶς ἐπιδείξεως ἢ ἐπιθυμίας τοῦ λάμπειν. Μόνον τὸ φύσει ὄν ὡραῖον καὶ μηδόλως ζητοῦν νὰ φαίνεται τοιοῦτον, ἀληθῶς καὶ διαρκῶς ἀρέσκει.

Ὁ πιστότερός σου φίλος, ὁ γινώσκων τὰ μᾶλλον ἀπόρρητα αἰσθήματά σου, τὰς ἐλαχίστας καὶ μᾶλλον ἐνδομύχους τῆς καρδίας σου κινήσεις, δὲν εἶνε ὁ πατήρ σου, δὲν εἶνε ἡ μήτηρ σου, δὲν εἶνε ὁ μνηστήρ σου, οὔτε ὁ σύζυγός σου ἔσεται μίαν ἡμέραν, ἀλλὰ μόνος ὁ Θεός. Οὐδενὸς θνητοῦ ἡ φιλία ἐστὶ διαρκὴς ἐπὶ τῆς γῆς. Τὸ εὐμετάβλητον τῶν ἀνθρωπίνων καρδιῶν, αἱ περιστάσεις, ὁ θάνατος θέλουσι σοὶ ἀφαιρέσει τοὺς ἄλλους σου φίλους. Ἀλλ' ὁ Θεὸς σοὶ μένει, Αὐτὸς σὲ προστατεύει, Αὐτὸς σὲ βοηθεῖ, Αὐτὸς μεριμνᾷ περὶ σοῦ.

Ἐὰν κατὰ τὰς στιγμὰς τοῦ ἀποχωρισμοῦ ἢ τῆς ἐγκαταλείψεως δύνασαι νὰ ἐπικαλεσθῇς τὸν οὐράνιον Πατέρα, συμφώνως πρὸς τὰς διδασκαλίας τοῦ Ἰησοῦ, μετ' ἱλαρότητος καὶ παιδικῆς ἀφοσιώσεως, θάρρει, μὴ ἀπελπίξῃς ὦ κόρη! Εἴσαι εἰσέτι ἀξία σεαυτῆς καὶ ἀξία τῆς ἀγάπης τῶν ἐναρέτων καὶ χρηστῶν.

Σὺ δέ, ὦ Μήτηρ τοῦ Θεοῦ μου, Σὺ, ἥτις ἀπέδειξας μέχρι τίνος βαθμοῦ θείας τελειότητος δύναται νὰ φθάσῃ ἡ γυνὴ ἐπὶ τῆς γῆς, λάβε ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν πτερύγων Σου τὰς ἀθώας καὶ ἀδυνάτους κόρας! Στήριξον αὐτάς ἐν τοῖς κινδύνους, προστατεύσον τὸτάς ἐν τῇ ὁρφανίᾳ παραμυθῆσον αὐτάς ἐν ταῖς συμφοραῖς, ἐνίσχυσον αὐτάς ἐν τοῖς ἔργοις αὐτῶν. Ἔσο ἀείποτε παρούσα τῷ πνεύματι αὐτῶν! Σὲ ἔχουσα τύπον καὶ ὑπογραμμόν, διηγεκῶς εἰς ἀπομίμησιν τῶν Σῶν ἀρετῶν τείνουσα ἡ

ΚΑΙ ΤΑ ΕΠΟΜΕΝΑ

Ἐκ τοῦ προηγουμένου συνέχεια

Αἱ Εὐαγγελικαὶ καὶ Ἀποστολικαὶ συγγράμματα, οἱ ὅροι τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, τὰ συγγράμματα τῶν μακαρίων καὶ ἱερῶν Διδασκάλων, ἅπαντα πρόκεινται εἰς τὸ μέσον καθαρά καὶ τρανὰ καὶ ἀναμφισβήτητα· οὐδεμία λοιπὸν δυσκολία ἵνα ἐκ τούτων ἀπελεγχθῇ ἡ πλάνη. Οὐδεμία δυσκολία ἵνα ἀποδειχθῇ ἐκ τῶν ἱερῶν Εὐαγγελίων καὶ τῶν Θεοφόρων Πατέρων, ὅτι ἐκ τοῦ Πατρὸς μόνον ἐκπορεύεται τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, ἡ ἐκ τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ.

Οὐδεμία δυσκολία ἵνα ἀποδειχθῇ ἐκ τῶν ὁρῶν τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων ὅτι ἐπιτρέπεται προσθήκη τις ἢ ἀφαίρεσις ἐν τῷ Συμβόλῳ τῆς Πίστεως, ἡ οὐχί. Ὡσαύτως οὐδεμία δυσκολία ὑπάρχει ἵνα ἀποδειχθῇ ἔαν διὰ ραντισματος πρέπει νὰ γίνηται τὸ Ἅγιον Βάπτισμα, ἡ νὰ τελῇται διὰ τριῶν ἀναδύσεων καὶ καταδύσεων. Ἐκ τῶν Εὐαγγελικῶν καὶ Ἀποστολικῶν μαρτυριῶν, καὶ ἐκ τῶν Πατερικῶν συγγραμμάτων εἶναι εὐκόλον ἵνα ἀποδειχθῇ, ἔαν ἐκ μόνου τοῦ ἄρτου (καὶ τούτου ἀξίμου καὶ ὁσίου) πρέπει νὰ μεταλαμβάνωσι τοῦ Μυστηρίου τῆς Θείας κοινωνίας οἱ λαῖκοί, ἡ ἐκ τοῦ ἄρτου καὶ τοῦ οἴνου κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ὡφείλε λοιπὸν ἡ Αὐτοῦ Ἀγιότης (:) ὁ Πάπας ἵνα πάντα ταῦτα τὰ ζητήματα λύσασα πρῶτον, καὶ ἀποδείξασα ἐκ τούτων τὴν πλάνην τῶν Ἑλλήνων, ἔπειτα νὰ ἀνακηρύξῃ αὐτοὺς πλανωμένους, καὶ νὰ τραπῇ, ἂν θέλῃ καὶ εἰς προσευχὰς ὑπὲρ αὐτῶν. Ἐνῶ δὲ ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία ἀποδεδειγμένως ἐδράζεται ἐπὶ θεμελίῳν ἀρραγῶν καὶ ἀκατάσειστων καὶ τηρεῖ ἐν πάσῃ εὐσεβείᾳ καὶ καθαριότητι ὅλους τοὺς δρῶν καὶ τύπους καὶ δόγματα τῶν ἱερῶν Συνόδων τε καὶ Πατέρων, ὥς τοῦτο ἀναγνωρίζει καὶ αὐτὸς ὁ Παπικὸς τύφος, δὲν αἰσχύνεται ὁ Παπισμὸς ἄραγε οὕτως ἀναιδῶς καὶ ἐν θρασυτητι νὰ στηλιτεύῃ καὶ ἀνακηρύττῃ ὡς πεπλανημένην τὴν Ἑλληνικὴν Ὁρθόδοξον Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν καὶ νὰ συγκαταδικάζῃ συγχρόνως καὶ τοσαῦτα θεσπίσματα Οἰκουμενικὰ καὶ διδάγματα Ἀποστολικά, ἐπὶ τῶν ὁποίων οἱ Ἕλληνες ἀπαρεγκλίτως στηρίζονται καὶ ἀμεταπτῶτως ἐρείδονται;

Ἄλλ' ἴσως τις ἐκ τῶν Παπιστῶν ἢ τῶν τοῦ Παπισμοῦ συνηγῶρων, ἀντιτασσόμενος εἰς τ' ἄνωτέρω, νὰ εἴπῃ, ὅτι: Ὅπως μέχρι τοῦ ἔτους 1924 ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία ἐπλανᾶτο ἀκολουθοῦσα τὸ Παλαιὸν Ἰουλιανόν· ἡμερολόγιον· κατανοήσασα δὲ τὴν πλάνην αὐτῆς, ἠκολού-

θησεν ἔκτοτε τὸ Παπικὸν Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον, τοιοῦτοτρόπως πλανᾶται καὶ ἐν πολλοῖς ἄλλοις ζητήμασι, καὶ θάττον ἢ βράδιον κατανοοῦσα καὶ τὴν ἐν τούτοις πλάνην αὐτῆς, θέλει ἔλθῃ καὶ ἀκολουθήσῃ τὸ φῶς τῆς Παπικῆς ἀληθείας. Πρὸς τὰ ὁποῖα ἔσεται καὶ σύντομος ἡ ἀπάντησις ἡ ἑξῆς:

Ἡ Ἑλληνικὴ Ὁρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἅμα τῇ ἐφευρέσει τοῦ Παπικοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου, διὰ στόματος τῶν τεσσάρων Πατριάρχων καὶ ὁλοκλήρου τῆς Ἱεραρχίας αὐτῆς καὶ ἐν τρισὶ μέγалиς Ἱεραῖς Συνόδοις συνελθούσαις ἐν Κωνσταντινουπόλει κατὰ τὰ ἔτη 1583, 1587, 1593, κατεδίδκασεν αὐστηρῶς καὶ τὸ Παπικὸν ἡμερολόγιον, καὶ τοὺς μελλοντικῶς τολμήσαντας εἰσαγαγεῖν αὐτὸ εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Ἐάν δὲ κατὰ τὸ 1924 *εὐρέθησαν ἀνθρώποι «κατεφθαρμένοι τὸν νοῦν, καὶ ἀδόκιμοι περὶ τὴν πίστιν»* (Β'. Τιμοθ. Γ. 8) μηδὲλως λαβόντες ὑπ' ὄψιν τὸ θεῖον δικαστήριον, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ παραπεμφθῶσιν οἱ καταπατοῦντες τὰς ἀποφάσεις τῶν ἱερῶν Συνόδων καὶ θεοφόρων Πατέρων, ἐπιλήσμονες τῆς τε καταγωγῆς καὶ τῶν ἑαυτῶν καθηκόντων, προδότης τῆς Ὁρθόδοξας γενόμενοι παρεδέχθησαν καὶ εἰσήγαγον εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν τὸ Παπικὸν ἡμερολόγιον, οὗτοι λέγομεν καὶ τονίζομεν, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἀποτελοῦντες τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν· ἀλλ' εἶναι ἄτομα, παραχωρήσει Θεοῦ, ἐπιλαβόμενα τῆς διοικήσεως αὐτῆς, ὅπσοι ἦσαν οἱ Ἀρειοί, οἱ Μακεδόνιοι, οἱ Νεστόριοι, οἱ Εὐνόμιοι, οἱ Πύρροι, Παῦλοι, Σέργιοι, Ὠνώριοι, Λεκανομάνταις, Βήκοι καὶ ὁ λοιπὸς ὄρμαθὸς τῶν δὲ μέσων τῶν αἰώνων· προδοτῶν τῆς Ὁρθοδοξίας, τῶν μηδέποτε θεωρηθέντων ὡς ἀποτελοῦντων τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν καταδικάσαντες μάλιστα τούτους ἐν τῷ συνόλῳ αὐτῆς καὶ τῷ αἰωνίῳ ἀναθέματι παραπέμψαντες. Πρὸς τοὺς ὁποίους ἀθλίους ἐκείνους προδότης τῆς Πίστεως ποιμένας ἀνθιστάμενα τὰ αὐτῶν ὀρθόδοξα ποίμνια ἐβροντοφώνουν διὰ στόματος τοῦ τῶν Θεολόγων κρατίστου καὶ ἐξάρχου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου:

«Τοὺς ἐτέρως φρονοῦντας, ὡς λύμην τῆς ἀληθείας, ἕως μὲν ἂν ἡ δυνατόν, προσλαμβάνομεθα καὶ θεραπεύομεν· ἀνιάτως δ' ἔχοντας *ἀποστρεφώμεθα, μὴ τῆς νόσου μεταλάβωμεν*». Καὶ μετὰ Βασιλεῖου τοῦ Μεγάλου λέγοντος.

«Χρὴ τὸν πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχοντα τὸ θεῖον τοῦ Χριστοῦ δικαστήριον, καὶ εἰδότα ὅσος ὁ κίνδυνος ἀφελεῖν τι ἢ προσθεῖναι τοῖς παραδεδομένοις ὑπὸ τοῦ Πνεύματος, μὴ παρ' ἑαυτοῦ φιλοτιμεῖσθαι ΚΑΙΝΟΤΟΜΕΙΝ, ἀλλὰ τοῖς προκατηγγελμένοις παρὰ τῶν Ἀγίων ἡσυχάζειν».

Τὰ αὐτὰ ἐβροντοφώνησαν καὶ ἐξακολουθητικῶς βροντοφώνουσι τὰ πλήθη τῶν Ὁρθόδοξων Ἑλλήνων πρὸς τοὺς εἰσαγωγεῖς τοῦ Παπικοῦ ἡμερολογίου ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Ὁρθόδοξῃ Ἐκκλησίᾳ, ἔναντι τῶν ὁποίων ἴστανται ἀκλό-

παρθένος, ὡς ἀδελφῇ, ὡς θυγίτῃ, ὡς σύζυγος, ὡς μήτῃ, θέλει μίαν ἡμέραν ἀναβιβάσει τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸν οὐρανόν, ὥσπερ διὰ Σοῦ, Παναγία Παρθένε, κατέβη ἐπὶ τῆς γῆς ὁ Θεὸς τοῦ κόσμου Σωτήρ!

νητοι καὶ ἀψηφοῦντες καὶ τὴν λεοντὴν καὶ τὴν ἀλώπεκην, ἀντιτάσσοντες δὲ μόνον τὴν ὑπομονὴν καὶ τὰ ρητὰ τοῦ ἐν Ἁγίοις Ἀθανασίου τοῦ Μεγάλου λέγοντος «Οὐ ξίφεσιν ἢ βέλεσιν, οὐδὲ διὰ στρατιωτῶν ἢ ἀλήθεια καταγγέλλεται, ἀλλὰ πειθῶ καὶ συμβουλίᾳ».

Ἀντώνιος Μουστάκας
Μοναχὸς Ἀγιορείτης

ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΝ ΠΑΡΑΛΕΙΣΟΝ

Κυριακὴ Γ'. Νηστειῶν

(Μάρκ. Η'. 34—ΘΙ)

ΑΥΤΑΠΑΡΝΗΣΙΣ - ΟΥΣΙΑ - ΜΙΜΗΣΙΣ

Αὐτὰ τὰ τρία συνθήματα διακηρύσσει πρὸς τὰ παιδιὰ Του ὁ Λυτρωτής. Αὐτὰς τὰς τρεῖς ἀξιώσεις προβάλλει εἰς τοὺς βαπτισθέντας εἰς τὸ ὄνομα Του ὁ Κύριός μας. Αὐτὰ τὰ τρία κατορθώματα ἐπιζητεῖ ἀπὸ τὰ μέλη τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας, ὁ Ἅγιος Αὐτῆς Ἰδρυτής.

Αὐταπάρνησις ! (ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν). Γιὰ νὰ κατανοήσῃς τὸ βαθύτερο νόημα τῆς ὑποχρεώσεώς σου αὐτῆς, σκέψου γιὰ μιὰ στιγμή ἕνα στρατόπεδον μαχητῶν στρατιωτῶν. Σκοπὸς τῶν στρατιωτῶν αὐτῶν εἶναι ἡ ἀντιμετώπισις τῶν ἐχθρῶν. Θὰ ἦσαν ξένο πρὸς τὸν σκοπὸν τῶν στρατιωτῶν ἡ παραμονὴ τους μέσα στὸν στρατόνα, ἡ εὐμάρεια, ἡ ἄνεσις, τὸ χουζοδρι δηλαδή. Μιὰ τέτοια κατάστασις θὰ τοὺς ἐξέθετε σὲ θανάσιμο κίνδυνον, ὅταν οἱ ἐχθροὶ αἰφνιδίως θὰ ἐπιτίθεντο, ἕνας στρατιώτης τοῦ Οὐρανοῦ Βα-

σιλέως εἶσαι καὶ σύ. Μαχητής, ποὺ ἀντιμετωπίζεις τὴν μανίαν τοῦ Διαβόλου. «Ἡ πάλῃ Ἡμῶν οὐ πρὸς σάρκα καὶ αἷμα, ἀλλὰ πρὸς τὰς ἀρχάς, πρὸς τὰς ἐξουσίας, πρὸς τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ σκότους, τοῦ αἰῶνος τούτου, πρὸς τὰ πνευματικὰ τῆς ἀμαρτίας».

Πόσο ἀγαπᾷ ὁ πατέρας ἢ ἡ μητέρα τὸ παιδί της ! καὶ ὅμως, ἐπεὶ ἀκριβῶς τὸ ἀγαπᾷ, πρέπει νὰ ἐπιδείξῃ αὐστηρότητα· νὰ μὴ φεισθῇ τῆς ράβδου του. «Ὅστις φείδεται τῆς ράβδου τοῦ μισεῖ τὸν υἱὸν του» βοᾷ τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ. Αὐτὴ λοιπὸν ἡ αὐστηρότης, αὐτὴ ἡ τιμωρία εἶναι μιὰ προσωρινὴ «ἀποξένωσις» μιὰ ἐνδιαφερομένη «ἀδιαφορία».

Κάτι παρόμοιο κρύβει καὶ ἡ Αὐταπάρνησις ! Θεώρησε τὸν ἑαυτό σου στρατιώτη καὶ μὴ τοῦ ἐπιτρέψῃς κανένα χουζοδρι, καμμιά ἄνεσι, γιὰτὶ ὁ ἐχθρὸς εἶναι ἔτοιμος νὰ κυριεύσῃ τὸ κάστρο τῆς ψυχῆς σου. Εἶσαι παιδί τοῦ Θεοῦ· μὴ φεισθῇς λοιπὸν τὸν ἑαυτό σου, προκειμένου νὰ τὸν κάνῃς ἄξιο παιδί. Ξερρίζωσε μὲ ἀποφασιστικότητα τὰ πάθη καὶ τὰ ἐλαττώματα τῆς ψυχῆς σου. Τὸ ξερρίζωμα ὅμως αὐτό, δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ὅταν ὑπερβολικὰ «ἀγαπᾷς» τὸν ἑαυτοῦ λη σου. Κι' ἂν δὲν γίνῃ αὐτό τὸ ξερρίζωμα ἀπὸ σένα, θὰ γίνῃ ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν Θεό. «Πᾶν δένδρον μὴ ποιοὺν καρπὸν ἐκκόπτεται καὶ εἰς πῦρ βάλλεται». Κρῖνε μὲ αὐστηρότητα τὸν ἑαυτόν Σου, μὴν τὸν ἀκούσῃς ὅταν ζητήῃ ἀνάπαυσι καὶ δὲν ἐκτελεῖ τὰ καθήκοντα τῆς ψυχῆς σου, μὴ τὸν ἀφίσης νὰ ξεκουρασθῇ ὅταν πρέπει νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν ἄρρωστο, ὅταν πρόκειται νὰ πάρῃ στήν Ἐκκλησίαν. Ἡ αὐταπάρνησίς σου αὐτὴ ἔσ-

Ἀπὸ τὰ ὑπεραντιλάντικὰ κέντρα τῆς Ὁρθοδοξίας. Μέλη τῆς ἐν Νιυντρώιτ Κοινότητος Ἁγίου Σπυρίδων, ἔχοντα εἰς τὸ μέσον τὸν Ἐφημέριον κ. Μιχαὴλ Καρλοῦτσον.

μὴ σταματήση, οὔτε ὅταν ὁ θάνατος θᾶναι συνέπεια τῆς ἐντάσεως τῶν προσπαθειῶν σου. **«Καὶ ἀράτω τὸν Σταυρὸν αὐτοῦ»**. Θυσία, τὸ δευτερο καθεκόν σου. Τί εἶναι σταυρός; Τὸ ἐβλημα τοῦ πάθους, τὸ σύμβολο τοῦ πόνου, τὸ σημάδι τοῦ θανάτου. Αὐτὸ λοιπὸν τὸ πάθος, τὴν ἀγία ἀγωνία τῆς ἀρετῆς πρέπει νὰ κάνης συντροφιά σου. Αὐτὸς ὁ πόνος, τὴν σταθερὴν ὑπερέντασι νὰ φθάσης τὸν οὐρανόν, πρέπει νὰ συνοδεύῃ τὴν ζωὴν σου· αὐτὸς ὁ θάνατος, ποὺ ἔκανε τὸν Παῦλο νὰ λέῃ «ἐν ἑαυτοῖς τὸ ἀπόκριμα τοῦ θανάτου ἐσχῆκαμεν», νὰ εἶναι γιὰ σεία τὸ εὐχάριστο ἐνδεχόμενο τῆς δράσεώς σου χάριν τοῦ Κυρίου. Αὐτὰ δὲ σημαίνουν Σταυρός, κί' αὐτὸν τὸν Σταυρὸν καλεῖσαι νὰ σηκώσης.

Ἀλλὰ ἡ Αὐταπάρνησις σου φθασμένη στὸ ὕψος καὶ τὸ μεγαλεῖο τῆς θυσίας, τότε μονάχα θὰ ἔχη νόημα, θὰ ἔχη ἀξία, ὅταν ἔχη μοτίβο τὴν ζωὴν τοῦ Χριστοῦ μας καὶ σκοπὸ τὴν Ἀγία Μίμησιν Του. Τὸ ὕψιστον ἰδανικὸ τῆς χριστιανικῆς ἠθικῆς δὲν εἶναι στοχασμοί, χαμένοι στὴν ὁμίχλη ὕψηλων κορυφῶν· εἶναι ζωὴ καὶ δράσις ἐνὸς ὀρισμένου προσώπου· εἶναι ὁ Χριστός, ποὺ μέ τὴν χάρι Του σὲ βοηθῇ νὰ τὴν ἐνσαρκώσης νὰ τὴν πραγματοποιήσης.

Καὶ ἡ πιὸ τραγικὴ αὐταπάρνησις, καὶ ἡ πιὸ μεγαλειώδης θυσία, ὅταν δὲν εἶναι Ἀγάπη, δὲν εἶναι Χριστός, δὲν φωτίζεται ἀπὸ τὴν Μίμησιν τῆς Ἀγίας Του ζωῆς καὶ δὲν ἔχει σκοπὸ τὸ πλημύρισμα τῆς ψυχῆς ἀπὸ τὴν Ἀγάπην, δὲν εἶναι παρὰ ἓνας ἄθλιος ἐγωϊσμός.

«Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν Σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθήτω μοι».

Δ' ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

(Μαρκ. Θ' 17 - 31)

Παιδιόθεν. Μία λέξις, ἡ ὁποία κρύπτει τὸ συγκλονιστικότερον δράμα ἐνὸς πατρὸς. Ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας τὸ προσφιλέστερον πρόσωπον τοῦ οἰκογενεικοῦ κύκλου ἐταλαιπωρεῖτο κατὰ τὸν τραγικότερον τρόπον. Δυστυχεῖς γονεῖς! Πόσοι δὲν εὗρίσκεσθε εἰς τὴν δυσάρεστον αὐτὴν θέσιν τοῦ πατρὸς τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς; Πόσοι δὲν βλέπετε τὸν μαρμαρῶν νὰ κατάρων ὅ,τι γιὰ σᾶς εἶναι ἀνοιξὶς καὶ χαρὰ τοῦ σπιτιοῦ; Πόσοι δὲν συνοδεύετε κάποτε τὸ φέρετρο τοῦ παιδιοῦ σας μὲ συντριπτικὸ πόνον; Πόσοι δὲν ἀντιμετωπίζετε μὲ σπαραγμὸ καὶ ἀφατη ὁδὸν τὸ ἠθικὸ ναυάγιο τῶν παιδιῶν σας, ποὺ εἶναι ἀπείρως συγκλονιστικώτερον ἀπὸ πολλοὺς θανάτους;

Εἶναι κί' αὕτη ἡ κατάστασις μία ἐκδήλωσις τῆς ἀνθρωπίνης ἀθλιότητος, ποὺ βασιλεῦει ἐπάνω στὴ γῆ. Εἶναι μιὰ συνέπεια τῆς παντοδυναμίας τῆς ἁμαρτίας, ποὺ μὲ τὸν παράγοντα τῆς κληρονομικότητος διοχετεύεται ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν. Εἶναι ἓνας καρπὸς τοῦ πόνου, ποὺ μόνιμα κρατᾷ δεσμώτην τὸν ἄνθρωπον.

Εἶναι ὅμως καὶ κάτι, ποὺ ὀφείλεται εἰς τὴν ἀμέλειαν τῶν γονέων, Κυρίως τὸ ἠθικὸ ναυάγιο τῶν παιδιῶν, ποὺ τὰ κάνει νὰ ρίπωνται «πολλάκις εἰς πῦρ καὶ εἰς ὕδατα». Ἀμέλεια τῶν γονέων; Μὰ πῶς εἶναι δυνατόν αὐτὸ νὰ συμβῇ, ὅταν ἡ στοργὴ καὶ ἡ ἀγάπη τῶν γονέων εἶναι τόσον ἀπέραντος καὶ αἱ φιλοδοξίαι τῶν διὰ τὴν ἠθικὴν καὶ πνευματικὴν πρόοδον τῶν τέκνων τῶν τόσο ἐυγενεῖς;

Δὲν ἀρκεῖ ὁμῶς ἡ ἀνθρωπίνη δραστηριότης, ὅσο

φωτισμένη καὶ παιδαγωγικὴ νὰ εἶναι. Ἡ ἁμαρτία δὲν ἀντιμετωπίζεται μὲ ἐπιγεια μέτρα. Χρειάζεται οὐράνιες δυνάμεις. Καὶ τέτοιες δυνάμεις εἶναι ἡ «προσευχὴ καὶ νηστεία». Θὰ εἶναι ἀλλαζονεῖα καὶ ἐγωϊσμός νὰ στηριχθοῦν οἱ γονεῖς μόνον στίς ἀνθρώπινες «ικανότητές» των. Ἡ ταπεινότης ἐπὶ κλήσις τῆς βοηθείας τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ ἐγκράτειά των, ὡς θυσία εὐάρεστος παρὰ τῷ Θεῷ ἐξασφαλίζει εἰς τοὺς γονεῖς τὴν βοήθειάν Του. λέγει ὁ Δαυὶδ «ἐὰν ὁ Κύριος δὲν κτίσῃ τὸ σπῆτι τῆς ψυχῆς μας ἄδικα ἀγρυπνοῦμεν (κατὰ μετὰ φρασίν) καὶ οἱ γονεῖς λοιπὸν χωρὶς τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, χωρὶς τὴν «προσευχὴν καὶ τὴν νηστεία» ἄδικα προσπαθοῦν μόνοι των.

Ἀπὸ τοὺς Θησαυροὺς τῆς Ὑμνολογίας.

Παραθέτομεν ἓνα τροπάριον ἀπὸ τὴν ἐσπερινὴν ἀκολουθίαν τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου τοῦ συγγραφέως τῆς κλημακος, πανηγυρίζοντος τὴν Δ' Κυριακὴν τῶν Νηστειῶν. Εἶναι γεμᾶτο ἀπὸ οὐράνιο φρόνημα καὶ πραγματικὰ διδάγματα γιὰ τὴν ζωὴν «Ὅσις Πάτερ, τῆς φωνῆς τοῦ Εὐαγγελίου ἀκούσας, τὸν κόσμον κατέλιπες τὸν πλοῦτον καὶ τὴν δόξαν εἰς οὐδὲν λογισάμενος, ὅθεν πᾶσιν ἐβόας· Ἀγαπήσατε τὸν Θεὸν καὶ εὐρῆσατε χάριν αἰώνιον, μὴδὲν προτιμήσατε τῆς ἀγάπης αὐτοῦ, ἵνα, ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ, εὐρῆγητε ἀνάλαυσιν μετὰ πάντων τῶ ἀγίων, ὧν ταῖς ἱεσείαις Χριστέ, φύλαξον καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν».

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΟΣ Π.Ο.Ε.Ο.Κ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ ἀνωτέρω πρᾶξις τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου εἶναι ἄκυρος κατὰ τὰ προεκτεθέντα καὶ ἐπιβάλλεται ἡ ἀνάκλησις αὐτῆς, ἄλλως ἡ Νομοθετικὴ λύσις τοῦ ζητήματός μας.

Γον'. Ἀπὸ πλευρᾶς

Κοινωνικοῦ καὶ Δημ. Δικαίου

1.— Ἡ κρατοῦσα Ἐκκλησία διὰ τῆς καθαιρέσεως παρανόμως τῶν Ἐπισκόπων Δημητριάδος, Ζακύνθου καὶ Φλωρίνης καὶ τῶν ὑπὸ τούτων χειροτονηθέντων ἐπισκόπων Κυκλάδων, Μεγαρίδος, Διαυλείας καὶ Βρεσθαίνης καὶ ὑπὸ τούτων χειροτονηθέντων ἱερέων ἐδημιούργησε Κοινωνικὰ καὶ Δημοσίου Δικαίου ζητήματα καὶ δὴ Α) Μὴ ἀναγνωρίζουσα καὶ θεωροῦσα τὸν ὑπὸ τούτων ἱερολογηθέντα γάμον ἀνυπόστατον δημιουργεῖ τὰ ἑξῆς ζητήματα: 1) αἱ μεταξὺ τῶν τοιούτων συζυγικαὶ σχέσεις θεωροῦνται ὑπὸ τῆς κρατοῦσης Ἐκκλησίας ὡς σχέσεις παρανόμου συμβιώσεως. 2) Τὰ ἐκ τοῦ γάμου τούτου τέκνα θεωρεῖ ἐξώγαμα. 3) Κληρονομικαὶ σχέσεις μεταξὺ τῶν γεννηθέντων ἐκ τοιούτων γάμων τέκνων καὶ τοῦ πατρὸς αὐτῶν δὲν ὀφίστανται. 4) Περιουσιακαὶ καὶ προσωπικαὶ σχέσεις μεταξὺ τῶν τοιούτων συζύγων δὲν ὀφίστανται. 5) Αἱ σχέσεις πατρὸς καὶ τῶν γεννηθέντων ἐκ τοιούτων γάμων τέκνων (πατρικὴ

ἐξουσία, διατροφή, ἐπιμέλεια κλπ.) δὲν ὑφίστανται. 6) Δὲν δημιουργεῖται ἡ ἐξ ἀγχιστείας συγγένεια.

Δ'. Ἀπὸ Συνταγματικῆς πλευρᾶς

Ἡ δίωξις τῶν Παλαιοημερολογιτῶν ὑπὸ τῆς Πολιτείας κατὸ πιν αἰτήσεως τῆς κρατουσῆς Ἐκκλησίας ἀντίκειται πρὸς τὰ ἄρθρα 1, 2, 10 καὶ 11 τοῦ Συντάγματος· ἡ ἐκδοθεῖσα ὁθεν 45) 1951 Ὑπουργικὴ ἀπόφασις εἶναι ἀντισυνταγματικὴ.

Ὑποβάλλοντες ὁθεν τὸ παρὸν ὑπόμνημα. Παρακαλοῦμεν ὅπως ἡ Ἐθνικὴ Ἀντιπροσωπεῖα 1) ἀναλάβῃ πρωτοβουλίαν περὶ συγκλήσεως Πανορθοδόξου Συνόδου πρὸς λήψιν ἀποφάσεως ρυθμίσεως τοῦ ζητήματος τοῦ ἑορτολογίου, 2) Νομοθετικὴν λύσιν τοῦ ζητήματος μεταξὺ ἡμῶν καὶ τῆς Κρατουσῆς Ἐκκλησίας ὅπως μέχρι συγκλήσεως Πανορθοδόξου Συνόδου. α) Σταματήσῃ ἡ δίωξις τῶν Ἐπισκόπων καὶ ἱερέων μας. β) Ἀναγνωρίζονται ὑπὸ τοῦ ΚΡΑΤΟΥΣ ὡς ἔγκυροι οἱ ὑπὸ τούτων εὐλογοῦμενοι γάμοι καὶ βαπτίσεις καὶ καταχωροῦνται εἰς τὰ ληξιαρχικὰ βιβλία, γ) Ν' ἐπιτραπῇ τὸ ἀνοιγμα τῶν ἱερῶν Ναῶν καὶ εἰς τούτους ἐκτέλεσις τῶν θρησκευτικῶν μας καθηκόντων καὶ δ) Νὰ ἀναγνωρισθῇ ὡς Μητροπολίτης τῶν Παλαιοημερολογιτῶν ὁ ἐπίσκοπός μας πρῶην Φλωρινῆς κ. Χρυσόστομος, ὅστις νὰ ἐκδίδῃ σχετικὰς ἀδείας, Πιστοποιητικὰ γάμων κ.λ.π.

Εὐελπιστοῦμεν ὅτι τὸ παρὸν ὑπόμνημά μας θέλει ἀνακοινωθῇ εἰς τὴν Ἐθνικὴν Ἀντιπροσωπεῖαν καὶ Νομοθετικῶς θέλει ἐπιλυθῇ τὸ ζήτημά μας.

Ἐντολῇ Διοικητικοῦ Συμβουλίου

Μετὰ σεβασμοῦ

Ὁ Πρόεδρος Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
Δ. ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ Γ. ΤΖΙΜΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡμετέρις τῶν νέων

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΧΑΡΑΣ ΚΑΙ ΟΙ ΝΕΟΙ

Εἶναι τόσο φυσικὴ, τόσο ὁρμέμφυτη ἡ κίνησις τῆς νεανικῆς ψυχῆς πρὸς τὴν ἀναζήτησιν τῆς χαρᾶς, ὥστε θὰ ἦτο οὐτοπία ἡ προσπάθεια νὰ πεῖσωμεν τοὺς νέους νὰ ἐγκαταλείψουν αὐτὸ τὸ μεγάλο τους ὄνειρο. Ἰσως, ἡ μᾶλλον ἀσφαλῶς, τὰ χροῖα καὶ αἱ ἀλλεπάλληλοι διαψεύσεις τῶν προσδοκιῶν τοὺς νὰ τοὺς ἀναγκάσουν νὰ διαμορφώσουν διαφορετικὴν ἀντίληψιν διὰ τὴν οὐσίαν καὶ τὸ νόημα τῆς ζωῆς. Ὅσον ὅμως εὐρίσκονται στὴν χαραυγὴ τοῦ ἀνθρωπίνου βίου ἀντικρούουν τὸν κόσμον μὲ τὰ παρθενικά μᾶτια τῆς ψυχῆς τοὺς καὶ στὸ πρῶτο του θαμπὸ φῶς ποὺ συγγέει τὰς γραμμάς καὶ τὰ σχήματα τῶν πραγμάτων τὸν βλέπουν νὰ εἶναι «ἕμμορφος κόσμος ἡθικὸς ἀγγελικὰ πλασμένος».

Δὲν πρέπει λοιπὸν ν' ἀναλάβωμεν τὸν ρόλον τοῦ δημίου τῆς νεανικῆς χαρᾶς καὶ νὰ πείσωμεν τοὺς νέους νὰ παύσουν νὰ τὴν ἀναζητοῦν. Ἐνὰς τέτοιος δρόμος δὲν θὰ μᾶς ὀδηγήσῃ στὴν ἐπιτυχίαν.

Ἰσως μάλιστα κινδυνεύσωμε νὰ ἀποξενωθοῦμε ἐντελῶς ἀπὸ τὴν νεανικὴν ψυχὴν, ποὺ θὰ βλέπῃ στὸ πρόσωπό μας καὶ στὶς συμβουλὰς μας τὸν ἐχθρὸν τῆς εὐτυχίας τῆς. Μόνον ὅταν προσπαθῶμε νὰ προσανατολισώμε σωστὰ τὴν διψαλέα καὶ σφοδρὰ κίνησιν τῆς ψυχῆς; τῶν νέων πρὸς τὴν χαρὰν, μόνον τότε θὰ ἐπιτύχωμε τὸν σκοπὸν μας καὶ θὰ ἀξιολογήσωμε τὸ πολύτιμο μέταλλο τῆς νεανικῆς ψυχῆς.

Καὶ τὸ πρῶτο ποὺ ἔχομε νὰ κάνωμε εἶναι νὰ ἀποκαλύψωμε καὶ νὰ ἀπογυμνώσωμε τὰ ψυχοκτόνα μέσα μὲ τὰ ὁποῖα ὁ σημερινὸς διεφθαρμένος «πολιτισμὸς» προσφέρει νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς νεανικῆς χαρᾶς. Νὰ ξεσκεπάσωμε αὐτὸ ποὺ λέγεται ψυχᾶγωγικὸ μέσο ἐνῶ στὴν οὐσίαν δὲν εἶναι παρὰ πρόκλησις σιὰ χρηστὰ ἥθη καὶ ἐρεθισμὸς τῶν κτηνωδῶν ἐνστίκτων. Τὰ φιλμ μὲ τὰς γκαγκστερικὰς ὑποθέσεις μὲ τὴν ἀποθέωσιν τοῦ ἐγκλήματος, τοῦ αἵματος καὶ τῆς παρανομίας, τὸ ἔντυπο ποὺ καλοτυπωμένο καὶ δελεαστικὸ προσφέρει τὸ ἱσχυρὸ δηλητήριον τῆς διαφθορᾶς καὶ αἱ ὑποκτοί τόσες ἄλλες συγκεντρώσεις καὶ συνάξεις εἶναι τὰ μέσα σιὰ ὁποῖα καταφεύγει ὁ νέος διὰ νὰ γευθῇ τὴν χαρὰν.

Τραγικώτερον ὅμως ἀπάτη καὶ ἡθικὴ αὐτοκτονία δὲν ἔμπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ.

Τὰ μέσα αὐτὰ ὅχι μόνον δὲν ἔχουν τὴν δύναμιν τῆς χαρᾶς, ἀλλ' ἀντιθέτως καταστρέφουν τὸν ἀνθρώπον. Τοῦ δημιουργοῦν τὴν ψευδαίσθησιν ὅτι τὸ νόημα τῆς ζωῆς εὐρίσκεται σιὰς ἐπιδιώξεως τῶν ἡρώων ποὺ πρωταγωνιστοῦν σιὰ ἐγκληματικὰ φιλμ, σιὰ διεφθαρμένα βιβλία καὶ σιὰ τὸν κοινωνικὸ βυθό. Ἔτσι μέσα στὴν περιδίνεσιν καὶ σιὰ τὸν ἀμαρτωλὸν στροβιλισμό αὐτῶν τῶν ἀπολαύσεων ὁ νέος ἡμέρα μὲ τὴν ἡμέρα χάνεται, βυθίζεται καὶ καταστρέφει ὁλόκληρον τὴν ζωὴν του.

Τὸ δεύτερον ποὺ πρέπει νὰ κάνωμε εἶναι ἡ ἀποκάλυψις τῆς χαρᾶς τῆς γνησίας καὶ πηγαιᾶς χαρᾶς ποὺ ἀναβλύζει ἀπὸ τὰς πηγὰς τοῦ ὕδατος τοῦ ζῶντος. Κανεὶς δὲν ἔμπορεῖ νὰ ἰδιοποιηθῇ τὴν χαρὰν καὶ νὰ παρουσιασθῇ σὰν κάτοχος τοῦ μυστικοῦ της· ἐκτὸς ἀπὸ ἑκείνον ποὺ ἐδημιούργησε τὸ θαῦμα τῆς ζωῆς καὶ ἔδειξε μὲ τὸ βίον του καὶ τὸν θάνατόν του τὸ ἀληθινὸν τῆς νόημα: τὸν Χριστό. Μόνον κοντὰ σ' αὐτὸν εἶναι δυνατόν ὁ νέος νὰ εὑρῇ τὴν πληρότητα τῆς χαρᾶς νὰ προχωρήσῃ εἰς βάθος μέσα σιὰν οὐσίαν τῆς νὰ ἐννοήσῃ ἐπὶ τέλους, ὅτι ὅταν λέμε χαρὰ δὲν ἐννοοῦμε τὴν ξένοιασθὴν καὶ ἀφροντιστὴν ψυχὴν ἀπὸ τὴν ζωὴν ἀλλὰ ἀντιθέτως τὸ πλησίασμα ὅλων τῶν πλευρῶν τῆς ζωῆς καὶ τὴν ἀγάπην σ' αὐτήν. Διὰ νὰ γίνῃ ὅμως τοῦτο πρέπει νὰ χρησιμοποιοῦμε σὰν πρότυπο τὸ Χριστό. Αὐτόν ποὺ μᾶς ἔμαθε νὰ χαίρομαστε παντοῦ. Νὰ χαίρομαστε ἀγαπῶντας τὸν κόσμον, συμπονῶντας τὰς δυστυχίας του, ἀνακουφίζοντας τὰς ἀγωνίας του. Νὰ χαίρομαστε καὶ ὅταν εὐδαιμονοῦμε σιὰν κορυφὴν τῆς ζωῆς καὶ ὅταν ἀνεβαίνωμε τὸν Γολγοθὰ τοῦ μαρτυρίου. Δι' αὐτὸ καὶ μέσα σιὰν «Καὶνὴ Διαθήκην» ὑπάρχει τόσας φορὰς γραμμένη ἡ «χαρὰ» τὸ «χαίρω» καὶ «χαίρετε».

Μόνον κοντὰ σιὰ Χριστό, νέε μου, καὶ μέσα

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Ἄς προσέξουμε τοὺς ἄπλους.

Δὲν πρόκειται βεβαίως νὰ συζητήσωμεν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς γλώσσης· οὐτε νὰ ἀμφισβητήσωμεν τὴν ἑξῆς καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης, ὡς αὕτη γράφεται καὶ λαλεῖται παρὰ τῶν λογίων τοῦ ἔθνους μας.

Παραθέτομεν ὁμῶς μίαν παράκλησιν ἐνὸς ἁπλοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Γεωργίου Σ. Γιαννοῦση, ἀπὸ τὸ Ν. Πετρίτσιον Σερρών, ἔχουσιν οὕτω: «σὰς παρακαλοῦμε ἐάν ἡμπορεῖτε νὰ ἐξηγήτε τὸ Εὐαγγέλιον τῆς καθ' ἑκαστὴ Κυριακῆς πρὸς ἁπλοῦς, δηλαδὴ εἰς τὴν Δημοτικὴν γλῶσσαν, διότι ἡμεῖς εἴμαστε ἁπλοὶ ἄνθρωποι καὶ δὲν γνωρίζουμε πολλὰ γράμματα.

Στὶς 10 λέξεις μία καταλαβαίνουμε· ἐνῶ ἐάν θὰ εἶναι πρὸς ἁπλοῦς, θὰ καταλάβῃ καὶ ἓνα μικρὸ παιδάκι καὶ περισσότερον πιστὴν θὰ ἀποκτήσῃ· σὰς παρακαλοῦμε γὰρ χάριν Θεοῦ πρέπει νὰ νοοῦμεν καὶ ἡμεῖς τὴν ἐξηγήσιν τοῦ φύλλου ἀκόμα καλύτερα...». Ἐρωτῶμεν λοιπὸν τοὺς ἐνδιαφερομένους μόνον διὰ τὴν γλῶσσαν καὶ ὅχι διὰ τοὺς ἀναγινώσκοντας. Μήπως ὑπάρχει ὀλίγον δίκαιον εἰς τὸ αἶτημα τῶν ἀδελφῶν μας αὐτῶν;

Εὐσεβὴς μήτηρ.

Εἰς τὸ γραφικὸν χωρίον Μεσσηρίας Παγγαίου, ὅπου ὑπάρχει τὸ ἀνθηρότερον καὶ δραστηριώτερον Παραρτήμα τοῦ Ἀγῶνος μας, ἀπεδήμησεν εἰς Κύριον τὸν Ἰανουάριον ἡ εὐσεβὴς δέσποινα Βασιλικὴ Ἀλεξανδρίδου. Πρόκειται περὶ ἐναρέτου μητρὸς, πολυτελευτήσης κατὰ τὸν νόμον καὶ τὰς ἐντολὰς τοῦ Κυρίου, καὶ θυσιασθίσσης εἰς τὸν βορὸν τῆς Ἀγάπης του. Καρπὸς εὐκλεῆς τοῦ θεαρέστου ἔργου τῆς, εἶναι ὁ αἰδεσιμώτατος ἱερεὺς πατὴρ Νικόλαος Ἀλεξανδρίδης. Πάν ὅ,τι εἶναι εἰς εὐσεβειαν καὶ ἕληον ὀφείλεται εἰς τὴν νεωτέραν αὐτὴν Ἀνθοῦσαν. Αἰωνία τῆς ἡ μνήμη! Ὁ υἱὸς τῆς εἰς μνήμην τῆς εὐσεβοῦς μητρὸς τῆς μᾶς ἀπέστειλε 100 (ἐκατὸν) δραχμάς.

Ῥ' περαστυνομία· εἰς τὰς Ἐπισκοπάς.

Οἱ Ἐπίσκοποι Πατρῶν καὶ Κομποτίνης ἐπιλήθοντες γινόμενοι τῆς ποιμαντορικῆς αὐτῶν ἀποστολῆς, ἀσχολοῦνται μὲ τὴν κουράν καὶ διαπόμπευσιν τῶν ἱερέων τῶν Παλαιοσημερολογιτῶν. Ἐξακολουθοῦν ὡς φαίνεται νὰ παρανομοῦν, συμπαρασύροντες εἰς τὴν παρανομίαν καὶ τὰ αστυνομικά ὄργανα, ἅπανα προβαίνουν εἰς ἐκτροπὰς καὶ εἰς κολασίμους ὑπερβασίας. Πόσον ἐνοχοὶ καθίστανται οἱ ἐπίσκοποι οὗτοι καὶ ἐναντὶ τοῦ ἀνθρωπίνου νόμου καὶ ἐναντὶ τοῦ Θεοῦ;

Ἐπὶ τὴν κακὴν ὥραν.

Τὸ περιμένετε; Οἱ κ. κ. Σ. Βενιζέλος καὶ Γ. Παπανδρέου ἐξ ἀφορμῆς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἀπαγορεύσεως τῶν ἔργων τοῦ Καζαντζάκη προέβησαν εἰς δηλώσεις εἰς τὴν ἑβδομαδιαίαν Ἐφημερίδα «Ταχυδρόμος» (Κυριακὴ 20-3-55) δι' ὧν συνιστοῦν εἰς τοὺς ἀρμόδιους νὰ σεβασθῶν «τὴν ἐλευθερίαν τῆς σκέψεως». Πολὺ ὥρα! πρᾶγματα συμβαίνουν εἰς τὴν Ἑλλάδα! Οἱ συντάκται τοῦ μεσαιωνικωτέρου διατάγματος, οἱ δρᾶσαι τοῦ ἀπαισιωτέρου διωγμοῦ, οἱ ἐπιδιώξαντες νὰ φμώσουν τὴν θρησκευτικὴν συνείδησιν χιλιάδων Ἑλλήνων, συνιστοῦν τώρα τὸν σεβασμὸν τῆς Ἐλευθερίας τῆς σκέψεως!! Ἀλλά, δυστυχῶς ὅλοι οἱ πολιτικοὶ τὴν ἰδίαν νοστορίαν ἔχουν. Ἀνεμόμυλοι εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ἀνέμων!!

οὕτῃ θρησκεία του, τὴν θρησκεία τῶν χαρούμενων ἀνθρώπων εἶναι δυνατόν νὰ εὕρῃς τὸ μυστικὸν τῆς χαρᾶς, ποὺ ἔχει νὰ ἐξαγνίσῃ τὴν ψυχὴ καὶ νὰ δυναμώσῃ τὴν πίστιν στὸ μεγάλο πνευματικὸ νόημα τῆς ζωῆς.

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΙΣΤΗΡΙΟΥ

Οἱ κομμωταὶ τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας.

Ἐνῶ ἦτο ἔτοιμον πρὸς ἐκτύπωσιν τὸ περιοδικὸν μας, ἐπληροφορήθημεν τηλεφωνικῶς ἀπὸ τὰς Καλάμας, ὅτι τὸ μονομελὲς Πλημμελειοδικεῖον Καλάμων κατεδίκασεν εἰς 10 μῆρον φυλάκισιν τὸν ἱερέα μας Νικόλαον Σμυρλὴν καὶ ὅτι βιαίως, ἐντολῇ τοῦ «ἐπισκόπου», τὸν ἐξώρισαν. Ἰδοὺ τὸ ἐνεργητικὸν τῶν κομμωτῶν - Ἐπισκόπων. Νομίζουν, ὅτι διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ θὰ ἐκμηδενίσουν τὸ μαχητικὸν μας φρόνημα. Πλανῶνται. Ἐν εἶναι ἐνδεχόμενον νὰ ἐπιτύχουν: Νὰ προκαλέσουν ἀνάλογον ἀντίδρασιν, διότι καὶ μεταξύ μας ὑπάρχουν ἀριστοὶ κουρεῖς!! Ἄς προσέξουν.

Ἰδοὺ τὸ ἀποτέλεσμα.

Γράφει ἡ «Ἀκρόπολις» εἰς τὸ φύλλον τῆς 22-3-55, ὅτι εἰς τὰς Πάτρας ἡ εὐλαβεστάτη Μαρία Λόντου ἐκήδευσεν τὸν πατέρα τῆς, χωρὶς ἱερέα, διότι ὁ ὁμόφρων ἱερεὺς διώκεται ὡς ἐκκλησιαστικὸς ὑπὸ τῆς Πολιτείας, ἐντολῇ τοῦ Ἐπισκόπου Πατρῶν. Ἰδοὺ λοιπὸν τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀνοικτήριμος καὶ ἀντιχριστιανικοῦ διωγμοῦ τῆς «Ἐκκλησίας». Ὡστόσο ὁμῶς ὁ Ἐπίσκοπος Πατρῶν δὲν ἐκινήθη κατὰ τοῦ μίσματος τῆς πόλεως Πατρῶν Καρναβάλου, ἐνῶ ἐκινήθη δραστηρίως κατὰ τῶν Παλιῶν ἱερέων τῆς ἐπισκοπῆς του. Ἄς κρίνῃ τώρα ἡ κοινὴ γνώμη τὰ περίεργα καὶ παράδοξα τῆς ἐποχῆς μας.

Ποῦτος θὰ μνηνύσῃ τοὺς μεγάλους παραβάτας;

Κατὰ τὴν ἰδίαν ἐφημερίδα ὑπεβλήθη μὴνυσις κατὰ τῆς ἐναρέτου θυγατρὸς, ὡς παραβιάσεως τὴν ἀδειαν ταφῆς, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ὥραν. Ὅταν ὁμῶς πρὸς τριετίας ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, διέταξε τὴν κατὰ 10 ὥρας ἐνωρίτερον ρίψιν εἰς λάκκον τοῦ ἀποβιώσαντος ἐκ τῶν διωγμῶν γέροντος ἐπισκόπου Γερμανοῦ Βαρυκοπούλου, ποῖος ἐνδιεφέρθη διὰ τὴν μεγάλην αὐτὴν παρανομίαν; Βεβαίως εἶναι μεγάλος καὶ ἔχει δικαίωμα νὰ παρανομή!!

Διὰ τοὺς γράφοντας περὶ Ἐκκλησίας.

Ὡς ἀναφέραμεν εἰς τὸ κύριον ἄρθρον μας οἱ γράφοντες περὶ Ἐκκλησίας, ὀφείλουσαν νὰ διαστέλλουν τὴν Ἐκκλησίαν, ὡς θεῖον Καθίδρυμα, ἀνώτερον τῆς φθορᾶς τοῦ χρόνου, ἀπὸ τῆς ἐπὶ γῆς «Ἐκκλησίας». Ἡ ὁρθότης τοῦ ζητήματος καὶ ἡ μετ' εὐλαβείας ἐνατένησις τῆς Ἐκκλησίας θὰ ὀδηγήσῃ εἰς τὴν ἐνδεικνυομένην λύσιν, ἥτις εἶναι ἡ χειραφέτησις τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὴν Πολιτείαν.

Ἐπιστολαὶ καὶ ἐμβάσματα συνδρομῶν, ἀπευθύνονται μόνον πρὸς τὸν Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Μερχούριον Καλοσκάμην ὁδὸς Σολωμοῦ 25—Ἀθῆναι διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν.

Ὑπεύθυνος Ἀρχιμ. Παντελεήμων Τσαλεούκης

Σολωμοῦ 25—Ἀθῆναι

Τυπογραφεῖον Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33.—Ἀθῆναι